

דן פיינרו מדווח על החוצאות של פס

קאן-קאן פולירטי

פרס ראשון

שנות התעוררה לזאת הפרס הראשון מים שגבלו בגיחוך, כאשר הזהירו: נצא מאן רז

הסרט, ז'אן-פיר ראס, הילד הנורא של הלבנונים בפרס, הכריז ששום פרס לבד מן הפרס הגדול לא ישביע את רצונו של הבמאי, ושם לא יוכה הסרט בפרס, לא יימכרו מקלט-טלוויזיה בצפון-אפריקה.

סרטים

חיורים

בעיקבות הדחצים העדינים הללו בישיבות השופטים ובבתי-הדין, ובכל שיחה פרטית עם מבקרי-קולנוע או מישו

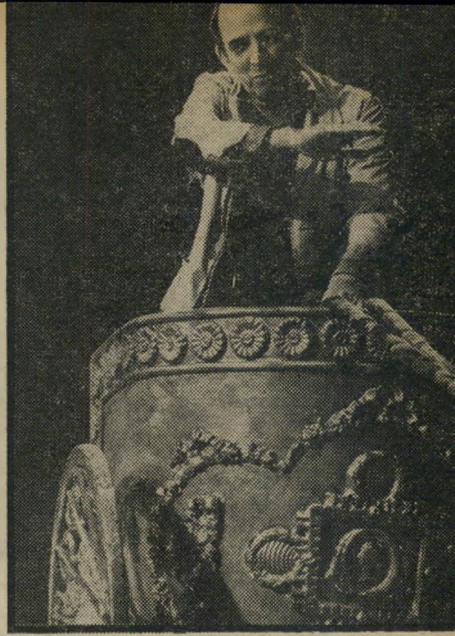
פ עם טיילו בקאן פצצות-מימן. היום מטילות בה פצצות של אמת: אחת בישרה את התחלת הפסטיבל, אחת התפורר צצה במהלכו, והשלישית התפוצצה ערב סיום הפסטיבל, בידיו של שרטיט-טכני שמאלני קיצוני, שנהרג במקום. על גופו של הבחור בן ה-20 שנהרג, נמצא הפתק: הלאה הקפיטאליזם!

אך הוא היה קורבן יחיד. למרבה המזל לא נותרו כל סימנים, לבד מכמה שיבריי זכוכית שטואטאן מיד אל מתחת לשטיח האדום שנפרש כבר למחרת לרגלי האנשים היפים שבאו, כמו לא קרה דבר, כדי להעניק פרסים בערב המפואר ביותר של הריוויירה הצרפתית כולה: סיום פסטיבל קאן.

אבל אם הכוכבים נצצו והמצלמות תיקתקו בארמון הפסטיבלים, הרי מאחורי הקלעים הסתתר הרבה רפש: הפרסים שחולקו הפעם לא היו אלא פרסים שבושלו בסיר-לחץ פוליטי, כשהפרס הראשון בפסטיבל, זה שניתן לסרט הנבחר כטוב ביותר במיסגרת התחרות הרישמית, ניתן לסרט האלזירי שנות התעוררה של מוחמד לכחידר חמידה, ויתכן שבחילה זו מנעה אסונות נוספים.

שכן, קשה להניח שבלי איומים היה הסרט הזה זוכה בפרס הראשון. רמזים בעוביים שונים הופנו אל מנהל הפסטיבל ואל חברי-השופטים. הרי לא ייתכן שאחרי ביקור הנשיא ואלרי גיסקאר דאסטין באלג'יר, ושעה שהעולם השלישי משחק בכרוי-הנפט שלו, יעז מישוהו למנוע ממנו את הפרס המיוחל.

הבמאי, בא לקאן ברעש גדול, והכריז מייד שהוא איננו מאמין באף אחד מאנשי חברי-השופטים, ושאינו בו אף נציג אחד שמבטא את רגשותיהם של תושבי העולם השלישי הנאור. איומים לרצח נשלחו למנהל הפסטיבל מדיירום, ובעיקבות הפצצות שהתפוצצו ניראו אלה ריאליים למדי. מפין

אינגמר

הפגנת ההומור, הקסם והרעננות הקולנועית נערכה דווקא עליידי אינגמר ברגמן, הנחשב לאחד הבמאים הבלתי-מחייבים.

פרס לשחקנית

ואלרי פריין, המגלמת תפקיד קטן בסרט לני.

פרס לשחקן

ויטוריו גסמן הוותיק זכה במפתיע בפרס השחקן הטוב ביותר מישחקו ב"ניחוח אשה", כדי לעשות עיסקה הוגנת עם האמנים והאיטלקים גם יחד. משום כך קיבל הסרט "לני" פרס משלו באמצעות השחקנית ואלרי

בעל טור-עיתונות, קיבל האלזירי את הפרס, והכריז באושר שזוהי "ההכתרה הרישמית של העולם השלישי". ואילו דווקא כמה מבקרי-קולנוע אנשי עולם זה טענו שמתן הפרס הוא בדיחה עצובה.

גם פרס המישחק הטוב ביותר חולק בצורה עקומה: התחרו עליו שתי ארצות, שיוצגו בסרטים היוונים למדי בפסטיבל: אמריקה ואיטליה. השחקנים המועמדים היו דאסטין (לני) הופמן, וויטוריו (ניחוח אשה) גסמן. הפיתרון שמצאו השופטים: גסמן זכה בפרס, וכדי לתת משהו גם ללני, נתנו פרס לשחקנית ואלרי פריין, למרות שתפקידה בסרט זעיר למדי. מכך הפסידה דווקא דלפיין סריג, שהיתה ראוייה לקבל את הפרס על מישחקה המוזמר באלואיז. אך כדי לפצות את השחקנית, שהופיעה

במישהו סרטים שונים בפסטיבל, החלט להעניק צל"ש מיוחד. פרס-הבימוי התחלק בין סרטו הבומבסטי חי של קוסטא גאוראס מדור מיוחד, כדי לתת גם לנציג של צרפת, ובין הפקודות, סירטם של של הקנדים. גם חלוקת פרסי ועדתי-השופטים של הביקור הלה בריח שערוייתי, כשבנוכחות כותב שורות ניסה המבקר הקולנועי של הפראדה לתחוב של חמידה האלזירי פרס נוסף. אך כאן גבר הישר, ופרסי-המבקרים ניתן לשני הסרטים המע ביותר בפסטיבל: תעלומת קאספר האוזר של הרצוג, ומסע השחקנים, שלדעתי היה הסרט נועי ביותר, של אחד הצעירים ביותר והידועים בקרב משתתפי הפסטיבל, הבמאי תיאו אנגל מיוון. לצד ענקים כמו אנטוניוני, לוי וברגמ כיח סרט זה, לדעתי, שהקולנוע בכליאות

מעולה ומדכא

שני שחקנים ותיקים ומזהירים מעצבים שני זקנים מופלגים, או.א. האסה וג'ורג' ווילסון, בגיל השלושה" בספור שישי בו תערובת של מירות, נוסטלגיה, בדידות ודימיון.